

LAGUTSKOTTETS BETÄNKANDE 28/2006 rd

Regeringens proposition med förslag till lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet samt till lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 20 september 2006 en proposition med förslag till lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet samt till lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter (RP 142/2006 rd) till lagutskottet för beredning.

Utlåtande

I enlighet med riksdagens beslut har grundlagsutskottet lämnat utlåtande i ärendet. Utlåtandet (GrUU 50/2006 rd) återges efter betänkandet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Mikko Monto, justitieministeriet
- lagstiftningsråd Pertti Normia, inrikesministeriet
- tingsdomare Petteri Palomäki, Tammerfors tingsrätt
- biträdande direktör Leena Silvennoinen, Rättsregistercentralen
- advokat Antti Riihelä, Finlands Advokatförbund.

PROPOSITIONEN

I propositionen föreslås en lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet. Genom lagen genomförs rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.

Enligt rambeslutet ska en medlemsstat erkänna och på sitt territorium verkställa ett bötesstraff som utfärdats av en myndighet i en annan medlemsstat. Rambeslutet täcker de bötesstraff som utfärdats i brottmål samt bötesstraff för sådana förseelser där personen haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behö-

riktighet i brottmål, samt t.ex. vissa kostnader som föranletts av rättegången.

Enligt propositionen ska de bötesstraff som avses i rambeslutet verkställas i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter på samma sätt som inhemska böter. I Finland ska den behöriga myndigheten vara rättsregistercentralen såväl när Finland är den stat som översän-

der beslutet som när Finland mottar beslutet. I rättsregistercentralens beslut ska ändring få sökas genom besvär hos Tammerfors tingsrätt.

I propositionen föreslås också en ändring av lagen om verkställighet av böter.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 22 mars 2007.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Med hänvisning till propositionen och övrig information finner utskottet förslaget nödvändigt och lämpligt. Utskottet tillstyrker lagförslagen med följande anmärkningar och ändringsförslag.

Allmän bedömning av propositionen

Syftet med propositionen är att nationellt genomföra rådets rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande av bötesstraff (2005/214/RIF). I beslutets omedelbara tillämpningsområde ingår dels domstolsbeslut i brottmål, dels också myndighetsbeslut i brottmål under förutsättning att den som beslutet gäller har haft tillfälle att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål. Dessutom ingår en del andra betalningspåföljder än straffrättsliga bötesstraff i tillämpningsområdet.

Den största effekten av rambeslutet är att bötesstraff som domstolar har utdömt för fysiska personer i brottmål och samfundsböter som juridiska personer har dömts till kan verkställas i en annan medlemsstat i EU. Detsamma gäller böter som åklagaren dömer ut i strafforderförfarande och ordningsbot som ges av polisen.

Det föreslagna förfarandet är mycket nödvändigt, framhåller lagutskottet. Framför allt möjligheten att verkställa bötesstraff i någon annan medlemsstat tillför, enligt utskottet, rent allmänt bötesstraffet större trovärdighet och signalerar att det i vissa fall kan vara en kännbar straffrättslig påföljd. Dessutom kan blotta medvetenheten om att böterna kan verkställas i an-

dra medlemsstater i viss mån ha en preventiv effekt på vissa typer av brott, till exempel vägtrafikförseelser.

Principerna för ömsesidigt erkännande och skälen för att inte verkställa ett beslut

Som titeln säger grundar sig rambeslutet på principen om ömsesidigt erkännande. I ingressen till rambeslutet sägs att ömsesidigt erkännande bör bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet både på det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen. Redan tidigare har lagutskottet framhållit att principen om ömsesidigt erkännande är en allmän hållpunkt för medlemsstaternas samarbete inom det rättsliga området, men att det inte går att dra några längre normativa slutsatser av detta (se LaUB 7/2003 rd). Utskottet menar att principen om ömsesidigt erkännande inte medför några stränga gränser för lagstiftarens prövningsrätt när enskilda EU-lagstiftningsinstrument verkställs.

I artikel 6 uttrycks principen för ömsesidigt erkännande. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten ska erkänna ett beslut som har översänts utan krav på ytterligare formaliteter och skyndsamt vidta alla åtgärder som krävs för att verkställa det, om inte den behöriga myndigheten beslutar att åberopa något av de skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 7. Följaktligen spelar tolkningen och tillämpningen av skälen för att vägra erkännande eller verkställighet en viktig roll för verkställigheten av rambeslutet.

I artikel 5.1 ingår en förteckning med 39 straffbara gärningar. I fråga om dessa är med-

lemsstaterna skyldiga att verkställa beslut som har sänts till dem utan kontroll av dubbel straffbarhet. Då är skyldigheten att verkställa ett beslut om bötesstraff således inte beroende av om gärningen är straffbar också i den stat där straffet verkställs. I andra fall än när det gäller dessa listade brott kan den verkställande staten för att erkänna och verkställa beslutet kräva att det hänför sig till ett förfarande som också är straffbart enligt lagstiftningen i den verkställande staten. I verkställighetslagen föreslås emellertid ingen bestämmelse om krav på dubbel straffbarhet. I sista hand är det rättsregistercentralen som måste bestämma om Finland vägrar verkställa ett beslut i enskilda fall på grund av att kriteriet för dubbel straffbarhet inte uppfylls. Enligt motiven till propositionen (s. 15) kan ett beslut verkställas trots att kravet på dubbel straffbarhet inte uppfylls om "gärningens straffbarhet inte kan anses strida mot de grundläggande rättsprinciperna i Finlands rättsordning". Det är en självklar avgränsning, menar utskottet. Dessutom bör Finland vägra verkställa ett beslut om kravet på dubbel straffbarhet inte uppfylls också när det brott som påföljden grundar sig på över lag är främmande för vårt rättssystem och vår kultur, framhåller lagutskottet.

I motiven (s. 15) sägs att alla de skäl för att vägra verkställa ett beslut som nämns i artikel 7 är fakultativa. För Finland innebär detta att den behöriga myndigheten, rättsregistercentralen, i fråga om beslut som sänds till Finland för verkställighet tar ställning till om något av skälen är tillämpligt i enskilda fall. Utskottet påpekar att skälen för vägran uppvisar vissa olikheter trots att de i princip alla är fakultativa. I de flesta fall är det sannolikt lätt att fastställa om de nödvändiga verkställighetshandlingarna är bristfälliga. Om rättsregistercentralen däremot anser det sannolikt att skälet är preskribering eller den så kallade *ne bis in idem*-principen måste centralen enligt utskottets uppfattning utreda saken grundligt innan beslutet fattas. Följaktligen föreslår utskottet att bestämmelsen om hörande i det första lagförslaget kompletteras enligt detaljmotiven nedan.

I propositionen sägs att straffrättsåldern genom en bestämmelse i det första lagförslaget blir ett ovillkorligt skäl för att vägra verkställa ett beslut. Utskottet tillstyrker den typen av bestämmelse eftersom straffrättsåldern är en grundläggande princip i vårt rättssystem, vilket också sägs i propositionen. Lagförslaget innehåller inga andra ovillkorliga skäl för att vägra verkställa ett beslut.

I det sjätte motivstycket i ingressen till rambeslutet nämns det extra bland annat att rambeslutet inte hindrar en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning. I artikel 3 sägs det ut att rambeslutet inte ändrar skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i fördraget. Dessutom ges medlemsstaterna i artikel 20.3 rätt att motsätta sig verkställighet av beslut om intyget för verkställighet ger anledning att förmoda att de grundläggande rättigheterna eller de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i fördraget kan ha kränkts.

Garantierna för rätten till rättvis rättegång enligt artikel 6 i europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och i 21 § 2 mom. i grundlagen är av så stor principiell och praktisk betydelse att utskottet nedan i detaljmotiven föreslår att det första lagförslaget kompletteras med ett ovillkorligt skäl för vägran för att denna rättighet ska kunna tryggas (se också LaUB 7/2003 rd).

Rättssäkerhet

I Finland ska alltså rättsregistercentralen vara behörig myndighet. Centralen ska verkställa beslut från en myndighet i en annan medlemsstat i enlighet med lagen om verkställighet av böter (672/2002).

Enligt 8 § i det första lagförslaget får ett beslut av rättsregistercentralen överklagas hos Tammerfors tingsrätt. Det är en exceptionell bestämmelse eftersom överklagande genom ett beslut av en förvaltningsmyndighet styrs över till en allmän domstol. Enligt utlåtandet från grundlagsutskottet är detta ändå en motiverad lösning i detta läge eftersom överklaganden i första hand

kommer att gälla de skäl för förvägran som anges i rambeslutet och är av straffrättslig karaktär.

Med avseende på ett välfungerande system är det lämpligt att överklaganden centralt överförs till en enda tingsrätt eftersom målen sannolikt kommer att vara ganska få, framhåller lagutskottet. Förslaget medverkar också till att målen inte kommer att vara helt ovanliga händelser i tingsrätten. Det i sin tur är av betydelse för partens rättssäkerhet. Det bör ändå följas upp hur många ärenden som hänskjuts till Tammerfors tingsrätt och att tingsrätten får adekvata resurser för behandlingen av ärendena. Om det kommer in fler överklaganden än förväntat måste justitieministeriet i förekommande fall ta ställning till om de måste delas upp på fler tingsrätter.

Detaljmotivering

1. Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet

1 §. Genomförande av rambeslutet. Enligt utlåtandet från grundlagsutskottet är uttrycket "sådana Finland förbundit sig till dem" inte korrekt i samband med genomförande av EU-rättsakter. Dessutom innehåller lagförslaget en del materiella anpassningar till rambeslutet. Av denna anledning föreslår lagutskottet att paragrafen formuleras om i slutet.

Grundlagsutskottet påpekar också att ordet "määräys" i den finska lagtexten bör ersättas med ordet "säännös" vid hänvisningar till enskilda regler i rambeslutet. Utskottet har ändrat den finska lagtexten. Ändringen påverkar inte den svenska lagtexten.

4 §. Verkställighet av ett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat. Enligt 2 mom. tillfaller de medel som flyter in vid verkställigheten av beslut finska staten. På begäran av en myndighet i en annan medlemsstat kan rättsregistercentralen emellertid besluta att med-

len överförs till en annan medlemsstat. I motiven (s. 28) hänvisar regeringen framför allt till fall då verkställigheten gäller vissa särskilda ersättningar som ingår i Förenade Konungarikets rättssystem. Rättsregistercentralens beslut att föra över medlen till en annan medlemsstat är de facto tänkt att grunda sig dels på en begäran, dels på det faktum att särskilda skäl föreligger. Därför föreslår lagutskottet att momentet kompletteras.

5 §. Ovillkorlig grund för förvägrande. Paragrafen föreskriver att den nedre gränsen för straffrättsåldern är ett ovillkorligt skäl för förvägrande. Ovan i den allmänna motiveringen anser utskottet att garantierna för en rättvis rättegång i sista hand måste tryggas genom en bestämmelse om ett ovillkorligt skäl för förvägrande. Därför föreslår utskottet ett nytt 2 mom. om detta. Rättsregistercentralen är skyldig att vägra verkställa ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat om den har grundad anledning att misstänka att beslutsförfarandet har kränkt garantierna för en rättvis rättegång ("prövning i laga ordning" enligt rambeslutet). En grundad misstanke kan uppkomma till exempel efter att rättsregistercentralen efter oklarheter med beslutet och intyget med stöd av 6 § eventuellt också har hört den som beslutet gäller. Däremot avser bestämmelsen inte att verkställighet ska förvägras till exempel vid smärre procedurfel. Detta understryks av att bestämmelsen använder uttrycket "har kränkts".

6 §. Hörande i ärende om beslut om erkännande och verkställighet. Rättsregistercentralen kan besluta att erkänna och verkställa ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat utan att höra den som beslutet gäller. Av motiven till paragrafen (s. 29) framgår det att det är tänkt att rättsregistercentralen alltid ska besluta att erkänna och verkställa ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat utan att höra den som beslutet gäller.

Den föreslagna bestämmelsen kan inte garantera att det utreds tillräckligt grundligt att de för beslutet så viktiga skälen för förvägrande finns

eller inte, framhåller lagutskottet. En trovärdig verkställighet och de generella kraven på en behörig behandling kräver att den som beslutet gäller också blir hörd, om det är sannolikt att något av skälen för att vägra erkänna och verkställa beslutet kommer att tillämpas.

Å andra sidan är det inte alltid förenligt med rättsregistercentralens verksamhet att avsätta tid för en utfrågning och det behöver inte heller vara nödvändigt med avseende på personens rättssäkerhet, när något av skälen för förvägande sannolikt kommer att tillämpas. Personen behöver självfallet inte heller höras om det utifrån handlingarna är klart att centralen kommer att vägra verkställa beslutet. Detta kan vara fallet till exempel när påföljden ligger under det belopp som anges i rambeslutet eller när intyget och beslutet klart visar att personen var under 15 år när brottet begicks.

Dessutom strider det mot hela systemet om verkställigheten sätts på spel av att personen ska höras, framhåller utskottet. Det kan vara fallet till exempel om det finns faktorer som tyder på att personen kommer att försöka fly alternativt flytta eller gömma egendom när han eller hon får reda på saken. Därför måste också möjligheten finnas att rättsregistercentralen låter bli att höra den som beslutet gäller.

Med hänvisning till resonemanget ovan föreslår lagutskottet att paragrafen kompletteras med att den som beslutet gäller ska ges tillfälle att bli hörd om något av skälen för förvägande sannolikt kommer att tillämpas. Däremot behöver personen inte ges tillfälle att bli hörd om det är uppenbart onödigt eller om det finns skäl att anta att verkställigheten därigenom kan äventyras.

7 §. Språk. Paragrafen föreskriver på vilka språk ett intyg ska vara upprättat för att det ska kunna godkännas av rättsregistercentralen. Enligt 2 mom. ska rättsregistercentralen se till att intyget översätts till finska eller svenska. Verkställigheten av ett beslut från en annan medlemsstat grundar sig på en standardmall för intyg. Intyget åtföljs däremot inte av någon översättning av beslutet, och som regel översätts inte heller beslutet här. Å andra sidan påpekar regeringen i moti-

ven (s. 29) att artikel 7 i rambeslutet tillåter att beslutet inte verkställs om intyget uppenbart inte motsvarar beslutet. Då kan det hända att också beslutet måste översättas. Också den översättningen måste skaffas fram av rättsregistercentralen, anser utskottet. Frågan är så viktig att utskottet föreslår en bestämmelse i momentet.

8 §. Behörig tingsrätt. Rättsregistercentralens beslut kan verkställas innan det har vunnit laga kraft enligt vad utskottetslagens föreskriver om verkställande av en icke lagakraftvunnen dom som gäller betalningsskyldighet, om inte domstolen beslutar något annat, föreskriver 3 mom.

Enligt propositionen (s. 30) är bestämmelsen nödvändig för att verkställigheten ska kunna inledas enligt 2 § 1 mom. i lagen om verkställighet av böter redan innan beslutet av rättsregistercentralen har vunnit laga kraft. Som hänvisningen till rättsregistercentralen i inledningen av momentet visar är bestämmelsen bara tänkt att gälla överklagande hos tingsrätten. Därför har utskottet ersatt "domstolen" med "tingsrätten".

9 §. Anförande av besvär. I paragrafen finns ingående regler för hur ett beslut av rättsregistercentralen överklagas. Av sammanhanget och 11 § framgår det att hela paragrafen avser överklagande hos tingsrätten. Utskottet har därför ändrat ordvalet i 4 och 5 mom.

Paragrafen har ingen bestämmelse om besvärshanvisning. Därför hänvisar utskottet i detta sammanhang till 47 § i förvaltningslagen (434/2003) där det ingår bestämmelser om myndigheternas skyldighet att foga besvärshanvisning till sina beslut.

10 §. Behandlingen av ett ärende i domstol. Enligt 2 mom. får domstolen vid behandlingen av besvären inte pröva om den som beslutet gäller har gjort sig skyldig till den gärning som ligger till grund för påföljden i en annan medlemsstat. Trots den lagtekniska placeringen gäller bestämmelsen, precis som bestämmelsen om lagen om rättegång i brottmål i 1 mom., behandlingen i samtliga rättsinstanser. För att understryka detta har utskottet gjort 2 mom. till en andra mening i

1 mom. Samtidigt blir de föreslagna 3—5 mom. 2—4 mom.

11 §. Sökande av ändring i tingsrättens beslut. Paragrafen föreskriver om överklagande av tingsrättens beslut samt om behandlingen i hovrätten och högsta domstolen. I 8 § tillåts att ett icke laga kraftvunnet beslut av rättsregistercentralen får verkställas trots att den som beslutet gäller har överklagat till Tammerfors tingsrätt. För tydlighetens skull föreslår utskottet ett nytt 3 mom. Momentet säger att också ett icke laga kraftvunnet beslut av tingsrätten och hovrätten får verkställas enligt vad som utsökningslagen (37/1895) föreskriver om verkställande av en icke lagakraftvunnen dom som gäller betalningsskyldighet.

15 §. Bemyndigande att utfärda förordning. Med hänvisning till utlåtandet från grundlagsutskottet har lagutskottet gjort samma språkliga

ändring som i 1 §. Ändringen påverkar inte den svenska lagtexten.

Lagrubriken. Lagutskottet har ändrat lagrubriken i överensstämmelse med ordvalet i 1 och 15 §. Ändringen påverkar inte den svenska lagtexten.

2. Lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter

1 §. Lagens tillämpningsområde. Utskottet har ändrat 9 punkten i överensstämmelse med den ändrade lagrubriken i det första lagförslaget. Ändringen påverkar inte den svenska lagtexten.

Förslag till beslut

Med stöd av det ovan anförda föreslår lagutskottet

att lagförslag 1 och 2 godkänns med följande ändringar:

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet
(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Genomförande av rambeslutet

De bestämmelser som hör till området för lag-

stiftningen i det i Bryssel den 24 februari 2005 antagna rambeslutet (2005/214/RIF) om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, nedan *rambeslutet*, skall iakttas som lag, om ingenting annat följer av denna lag.

2 och 3 §
(Som i RP)

2 kap.

Verkställighet i Finland av beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat

4 §

Verkställighet av ett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat

(1 mom. som i RP)

De medel som flyter in vid verkställigheten av beslutet tillfaller finska staten. På begäran av en myndighet i en annan medlemsstat kan rättsregistercentralen dock *av särskilda skäl* besluta att medlen överförs till en annan medlemsstat.

5 §

Ovillkorlig grund för förvägrande

(1 mom. som i RP)

Verkställighet skall också förvägras, om det finns grundad anledning att misstänka att garantierna för en rättvis rättegång har kränkts i beslutsförfarandet. (Nytt)

6 §

Hörande i ärende om beslut om erkännande och verkställighet

Rättsregistercentralen kan besluta att erkänna och verkställa ett i 2 § avsett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat utan att *ge* den som beslutet gäller *tillfälle att bli hörd, om det inte är sannolikt att någon av grunderna för förvägrande kommer att tillämpas på ärendet. Personen behöver inte ges tillfälle att bli hörd om det är uppenbart onödigt för beslutet eller om det finns anledning att anta att det kan äventyra verkställigheten av beslutet.*

7 §

Språk

(1 mom. som i RP)

Rättsregistercentralen skall se till att intyget och *i förekommande fall också beslutet* överlämnas till finska eller svenska.

3 kap.

Ändringssökande

8 §

Behörig tingsrätt

(1 och 2 mom. som i RP)

Rättsregistercentralens beslut enligt 1 mom. kan verkställas innan det har vunnit laga kraft så som i utskönningslagen (37/1895) föreskrivs om verkställande av en icke laga kraftvunnen dom som gäller betalningsskyldighet, om inte *tingsrätten* beslutar något annat.

9 §

Anförande av besvär

(1—3 mom. som i RP)

Besvären blir anhängiga vid tingsrätten när de handlingar som avses i 3 mom. anländer till domstolens kansli. *Tingsrätten* skall utan dröjsmål informera ändringssökanden och rättsregistercentralen om tid och plats för ett eventuellt sammanträde samt om följderna av ändringssökandens utevaro.

En ändringssökande som inom föreskriven tid har gett in besvärsskriften direkt till den behöriga *tingsrätten* förlorar inte sin talan.

10 §

Behandlingen av ett ärende i domstol

Ifråga om behandlingen av ett ärende gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs i lagen om rättegång i brottmål. *Vid behandlingen av besvär får domstolen inte pröva om den som beslutet gäller har gjort sig skyldig till den gärning som ligger till grund för påföljden i en annan medlemsstat.*

(2 mom. i RP *utesl.*)

(2—4 mom. som 3—5 mom. i RP)

11 §

Sökande av ändring i tingsrättens beslut

(1 och 2 mom. som i RP)

Tingsrättens och hovrättens beslut kan verkställas innan det har vunnit laga kraft enligt det som utsökningslagen föreskriver om verkställande av icke lagakraftvunnen dom som gäller betalningsskyldighet. (Nytt)

12 §
(Som i RP)

4 kap.

Särskilda bestämmelser

13 och 14 §
(Som i RP)

15 §

Bemyndigande att utfärda förordning

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

16 §
(Som i RP)

2.**Lag****om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 9 augusti 2002 om verkställighet av böter (672/2002) 1 § 1 mom., sådant det lyder i lag 248/2006, som följer:

1 §

Lagens tillämpningsområde

I den ordning som föreskrivs i denna lag
verkställs följande påföljder:
(1—8 punkten som i RP)

9) (Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

Helsingfors den 31 januari 2007

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Tuija Brax /gröna
vordf. Susanna Rahkonen /sd
Leena Harkimo /saml
Lasse Hautala /cent
Anne Holmlund /saml
Tatja Karvonen /cent
Petri Neittaanmäki /cent
Heli Paasio /sd

Lyly Rajala /saml
Jukka Roos /sd
Tero Rönni /sd
Petri Salo /saml
Pertti Salovaara /cent
Minna Sirnö /vänst
Astrid Thors /sv.

Sekreterare var

utskottsråd Risto Eerola.